

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Ελλάδι Δρ. 8
Έν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἵτις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθήνας

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» εὐρίσκονται ἐν τῇ οδῷ Σοφοκλέους Ἀριθ. 10^Γ πλυσίον τοῦ ταχυδρομείου καὶ ἐντὸς τῶν γραφείων τῆς Ἀδριατικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρίας.

Ἡ θέσις τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Μεγάλης ἐκκλησίας

περιῆλθεν εἰς κρίσιμον σημεῖον ἕνεκα τῆς στάσεως τὴν ὁποῖαν ὁ Μέγας Βεζύρης τηρεῖ εἰς τὸ Βλάχικον ζήτημα. Δὲν ἤρκεσθη εἰς ἀπλὰς παραστάσεις πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον, ἀλλὰ, μετὰ τὴν γνωστὴν ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπερρίφθησαν αἱ ἀξιώσεις τῶν ἐν Βουκουρεστίῳ πατριωτῶν, ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς διοικητὰς τῆς Μακεδονίας διατάσσουσαν αὐτοὺς νὰ προσκαλέσωσι τοὺς ἐλληνοβλάχους νὰ υποβάλωσιν ἀναφορὰν ἐὰν θέλωσι νὰ ἔχωσιν ὡς ἐπίσημον γλῶσσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ σχολεῖα τὴν ρωμουνικὴν. Ἡ ταχύτης, μεθ' ἧς προέβη ὁ Βεζύρης εἰς τὰ διαθήματά του ταῦτα μαρτυρεῖ τρανῶς ὅτι ἔχει μέγα ἐνδιαφέρον νὰ στενοχωρήσῃ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ φανῇ εὐάρεστος εἰς τοὺς ρωμούνους. Ἡ δὴλωσις τοῦ Φερῆδ πρὸς σημαίνοντα ὁμογενὴ ὅτι δῆθεν δὲν δύναται νὰ πράξῃ ἄλλως ὡς πιεζόμενος ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ρωμούνων ὑπὸ μεγάλων Δυνάμεων, ἐνῷ οὐδεὶς ἐνδιαφέρεται ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ἐνδέχεται νὰ εἴναι ἀληθής. Δὲν σημαίνει ὅμως καὶ ὅτι ἡ μικρὰ αὕτη πίσις ἐκ μέρους ἰσχυρῶν δὲν συμπίπτει πρὸς τὰς διαθέσεις καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς Βεζυρείας, ἥτις εἰς ἄλλας υποθέσεις παρέλκει τὰ ζητήματα καὶ διὰ τοῦ σήμερον καὶ αὐριοῦ κερδίζει χρόνον.

Έν τῇ παρούσῃ περιπτώσει ὁ Βεζύρης ἐκδηλῶν οἶονεὶ τὰς προσωπικὰς καὶ ἐνδομύχους αὐτοῦ διαθέσεις ἔσπευσεν οὐ μόνον νὰ ἐκδώσῃ τὴν γνωστὴν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς διοικητὰς, ἀλλὰ καὶ νὰ παραγγείλῃ ὁ ἴδιος τὴν κατασκευὴν 72 σφραγίδων διὰ τὰς ἀνυπάρχοντες ρωμουνικὰς κοινότητας.

Κατόπιν τούτων πᾶς τις ἐννοεῖ ὅτι ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία διατρέχει μέγαν κίνδυνον· οἱ δὲ προσωπικοὶ ἀγῶνες τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ἄλλων λογάδων τοῦ γένους, ἄγνωστον κατὰ πόσον θὰ ἰσχύσωσι νὰ ἀποτρέψωσι τὰς δεινὰς συνεπείας.

Ἡ τουρκικὴ Κυβέρνησις ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἔστρεψε τὴν προσοχὴν αὐτῆς κατὰ τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησίας καὶ προσεπάθησε νὰ καταρρίψῃ τὸ γόντρον αὐτῆς, προσπαθοῦσα νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ἰσχύν τῶν ὑπὸ τοῦ κατακτητοῦ Μωάμεθ παρχωρηθέντων προνομίων καὶ ὑποστηρίζουσα τὰς ἀξιώσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ἐνῷ καὶ εἰς τυφλοὺς εἶνε κατὰδὲλον ὅτι ἡ πολιτικὴ αὕτη μᾶλλον τὴν Τουρκίαν βλάπτει, ἐντούτοις ἡ Πύλη καὶ νῦν ἐτι περιπίπτει εἰς τὰ αὐτὰ ἀσυγχώρητα λάθη, ἅτινα αὐτὴν ἐβλάψαν κατὰ τὸ παρελθὸν πρωτίτως. Παράδειγμα δὲ ἔχομεν τὴν ἰδρυσιν τῆς βουλγαρικῆς ἐξάρχιας.

Τὸ Πατριαρχεῖον ἠγωνίσθη τότε νὰ μεταπέσει τὴν Πύλιν, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον καὶ οὕτως ἐξεδύθη ὁ περίφημος ἱσάδης διὰ τοῦ ὁποῖου κατὰ τύπους συνιστάτο ἐξάρχια κατ' οὐσίαν ὅμως ἰδρύετο ἡ βουλγαρικὴ ἡγεμονία, ἥτις ἀπειλεῖ καθ' ἐκάστην τὴν Τουρκίαν καὶ κρατεῖ εἰς ἀνταστάσειν τὰ ἄλλα κράτει τοῦ

Αἴμου καὶ αὐτὴν ἐτι τὴν Εὐρώπην· ὥστε ἡ Πύλη μόνη συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Βουλγαρίας. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα ἦτο πρόσχημα· ἐνῷ δὲ οἱ Βεζύροι ἐνόμιζον ὅτι καταφέρουσι τραῦμα κατὰ τῶν προνομίων καὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Πατριαρχείου ἔσκαπτον καὶ ὑπενόμειον ἀσυνειδήτως τὰ θεμέλια τοῦ Ὄθωμανικοῦ κράτους, τὸ ὁποῖον καὶ κατὰ τοὺς χρόνους οὗς διερχόμεθα τὸν αὐτὸν διατρέχει κίνδυνον.

Ἡ λειψανδρία δὲν παρατηρεῖται μόνον ἐν Ἑλλάδι. Καὶ ἐν Τουρκίᾳ ἡ ἔλλειψις πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ ἀληθῶν πατριωτῶν πολλὰ τὰ ὀλέθρια προπαρσκευάζει διὰ τὴν Τουρκίαν. Ὅσοι ἠδύναντο νὰ συμβουλευώσιν τὰ προσήκοντα καὶ συμφέροντα διεβλήθησαν καὶ ἐξωρίσθησαν· ἔθεν ἔμειναν οἱ κόλακες καὶ οἱ θωπεύοντες μᾶλλον τὰ προσωπικὰ αὐτῶν συμφέροντα. Αὐτοὶ εἰσὶν ἀνίκανοι νὰ διδῶσιν ὁποῖα πολιτικὴ εἶνε συμφέρουσα εἰς τὸ Ὄθωμανικὸν κράτος καὶ ὁποῖον στοιχεῖον ἐκ τῶν ὑψηλῶν του δύναται νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἰσχύν τῶν ὀθμανιδῶν ἐπὶ μακρῶν ἐν Εὐρώπῃ.

Τὸ στοιχεῖον αὐτό, καὶ ὁ τυφλώτων θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶνε ἐλληνικόν. Ἐὰν τὸ στοιχεῖον τοῦτο μνηθῇ τὸ παράδειγμα τῶν βουλγάρων καὶ ἀρχίσῃ νὰ καταστρέφῃ τὰ πάντα διὰ βομβῶν ὁ ἐν Εὐρώπῃ βίος τῆς Τουρκίας θὰ συντομευθῇ. Ἀρχηγὸς τοῦ στοιχείου τούτου τοῦ ἐλληνικοῦ ἐν Τουρκίᾳ εἶνε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κατὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Φερῆδ βένης γοργῶς καταφέρει τὰ πλήγματα καὶ ἀθρόας ἐπισωρεύει τὰς ταπεινώσεις. Ταύτας θὰ δυνηθῇ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ ἀποτρέψῃ ἡ δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὁ ἄκρος πατριωτισμὸς τῶν τε Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἑλληνοβλάχων τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἡπείρου. Ἀλλὰ οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὸ τουρκικὸν Κράτος τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον ὁ Βεζύρης παρασκευάζει διὰ τῆς ὑποστηρίξεως ἀφ' ἐνὸς μὲν τῶν ρωμουνικῶν ἀξιώσεων, ἐξ ἄλλου δὲ τῆς αἰτήσεως τῶν Βουλγάρων ὥπως ἐντὸς τῆς Κων/πόλεως συστήσωσι βουλγαρικὴν σύνοδον καὶ μικτὸν συμβούλιον περὶ τὸν Ἐξάρχον.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Έν τῇ Μονῇ Ἐλαιούσης τοῦ Νησίου τῶν Ἰωαννίνων ὑπάρχει ἡ «Ἱερατικὴ Σχολή» συσταθεῖσα τῷ 1872 ὑπὸ τοῦ τότε ἡγουμένου τῆς μονῆς Ἐλαιούσης Ἀθανασίου πρὸς μὲν ὡς τοῦ κλήρου τῆς Ἡπείρου. Ἀλλ' αὕτη κατεστράφη ἐντελὼς ἕνεκα τῆς διαχειρίσεως τοῦ νῦν διευθυντοῦ κ. Μελετίου καὶ τοῦ διακόνου αὐτοῦ κ. Γρηγορίου. Ἐφ' ὅσον ἡ σχολὴ ἐλειτούργει καλῶς ἐξήρχοντο καὶ ἱερεῖς πεπαιδευμένοι, ὧν λείψανα ὑπάρχουσι ἐν τῷ ἱερατικῷ δικαστηρίῳ, ἀλλ' ἀπὸ δεκα—πενταετίας καὶ ἐντεῦθεν ἀφ' οὗτο ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν ὁ ἡγούμενος Σεβ. Περιστερᾶς κ. Μελέτιος καὶ ὁ νῦν διάκων αὐτοῦ Γρηγόριος, τὰ πλοῦσια εἰσοδήματα τῶν μονῶν Ἐλαιούσης καὶ Σωτήρος δὲν χρησιμεύουσι πλέον πρὸς ἐκπαίδευσιν καὶ μὲν ὡς ἱερεῶν, ἀλλὰ πρὸς πολυτελεῖ ἐνδυμασίαν τοῦ διακόνου Γρηγορίου, πρὸς κραυγὰν καὶ ἡδυπαθῆ συμπίσιν καὶ συναναστροφὰς αὐτοῦ, πρὸς φαγο—πότι ἀμφοτέρων ἡγουμένου καὶ διακόνου. Ἀρκεῖ μία

ἀπλὴ ἐπίσκεψις τοῦ Μητροπολίτου, ὥπως ἀντιληφθῇ εἰς οἶαν οἰκτράν κατάστασιν περιῆλθεν ἡ Σχολή. Δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλλειψιν χρημάτων, ὥπως δικαιολογοῦνται οἱ διευθυνταί, ἀλλ' εἰς τὴν ἔλλειψιν καλῆς διαχειρίσεως καὶ καλοῦ προσωπικοῦ καταλλήλου πρὸς τὸ διδάσκειν τὰ θεῖα διδάγματα. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀθανασίου ἡκουζε ἡ σχολή, διότι τότε ἦτο καθηγητὴς ὁ Ζηκίδης μὲ ἀνωτέραν μόρφωσιν καὶ παιδείαν, τῶρα δὲ εἶνε ἕνας διδάσκαλος γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ. Ἐκ στόματος τοῦ ἰδίου ἡκουσα νὰ λέγῃ ὅτι ἐνθυμεῖται τὸν Ἀλῆ Τεπελενλή. Ἐχει ἐπὶ τοῦ ὅμου τοῦ ἑνὸς ὀλόκληρον αἰῶνα!! Τότε ἐδίδασκε τὰ θρησκευτικὰ μὲ ὅλην τὴν ζέσιν τῆς νεανικῆς του ἡλικίας ὁ ἅγιος Περιστερᾶς, νῦν δὲ διδάσκει ὁ διάκων αὐτοῦ Γρηγόριος, διὰ τοῦ ὁποῖου τὴν τε παιδείαν καὶ ἠθικὴν ἐντροπήμεθα διὰ λογαριασμὸν τοῦ προστάτου του. Δὲν ἠξέωρα ἂν ἀπεφοίτησε τὸ Γυμνάσιον, μοὶ εἶπον ὅμως ὅτι μεταβάς δι' ἐν ἔτος εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης ἀπεβλήθη. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀγιοτάτου ἐκείνου ἡγουμένου Ἀθανασίου ἐφοίτων ἐν τῇ σχολῇ περὶ τοὺς 30 μαθηταί, διακτώμενοι καλίστα μὲ τρία εἶδη φαγητοῦ, νῦν δὲ φοιτῶσι μόνον 12 καὶ τρώγουσι ἐλῆες, φαρούλια, φακὲς καὶ τσίμες, ἅτινα ἀφθόνως ἔρχονται ἀπὸ τὰς τσιφλικίας τῶν Μονῶν. Τότε μὲν ἐνεδύοντο οἱ μαθηταὶ καὶ εἶχον κλινισκεπασμένα καινουργῇ, τῶρα δὲ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Γρηγορίου ἐνδύονται καὶ σκεπάζονται μὲ ὅτι φέρονται ἀπὸ τὰς οἰκίας των, δηλαδὴ μὲ τὰς κάπας καὶ μὲ τὰ τακροῦχια. Τότε παρείχοντο ὅλα δωρεὰν ἐνῷ τῶρα ὥπως βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῷ κάτωθι πίνακι πληρώνουσιν οἱ μαθηταὶ 30 λίρας διὰ βιβλία. Τότε ὁ ἡγούμενος συνέτρωγε μετὰ τῶν μαθητῶν, νῦν οἱ διευθύνται τῆς σχολῆς τρώγουσι, καὶ πίνουσι μετὰ τῶν φίλων των τοὺς ἐκλεκτοτέρους οἶνους, ἐνῷ τὰ δυστυχῇ ἐκεῖνα πλάσματα ροφῶσι τὸν ζωμὸν τῆς φακῆς καὶ κοιμῶνται ἐπὶ τῆς ψάθας. Οἱ διάφοροι λασσοθέται δὲν ἀφῆκαν τὰ εἰσοδήματα διὰ νὰ γλεντᾷ ὁ βαρβάτος διάκων, ἀλλὰ νὰ σπουδάξουσιν οἱ ἱερεῖς διὰ τὴν Ἡπείρον. Ὁ κανονισμὸς τῆς σχολῆς ἔταξε τοὺς μαθητευομένους νὰ περιορίζωνται εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν θρησκευτικῶν, καὶ ὅχι νὰ χρησιμοποιοῦνται οἱ μαθηταὶ ὡς εἰλωτες, ὡς ἀνδράποδα, πρὸς συλλογὴν τοῦ σίτου, τῆς κριθῆς, τοῦ ἀραβοσίτου τοῦ χωρίου Στρύνι. Δὲν εἶνε κρίμα ἀπὸ τὸν Θεόν (διότι ἐντροπή ἀπὸ τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει γὰρ τοὺς διευθυντὰς) οἱ μαθηταὶ νὰ μετακομίζωσι τὰ διάφορα ὀφώνια ὡς κοινοὶ χαμαλίδες ἐκ τῆς πόλεως εἰς τὴν Μονήν. Καὶ ἂν οἱ κύριοι οὗτοι ἠρκοῦντο εἰς τὰ εἰσοδήματα τῶν δύο Μονῶν Ἐλαιούσης καὶ Σωτήρος, ὀλίγον τὸ κακόν, ἀλλὰ διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἀσπαγῆς, ἐσφετερίσθησαν καὶ τὰ εἰσοδήματα τῶν δύο ἄλλων Μονῶν Παντοκλήμονος καὶ Φιλανθρωπίνου, ἐκδιώξαντες ἐκεῖθεν διὰ παντοίων μέσων τοὺς ἄλλους ἡγουμένους. Ἰνα μὴ θεωρηθῶμεν καὶ ὑπερβολικαί εἰς τὰς ἐκφράσεις μας περὶ τῶν ὧν γράφομεν, καὶ ἵνα ὁ ἀναγνώστης λάβῃ σαφὴ γνῶσιν τῶν εἰσοδημάτων παραθέτομεν πίνακα τῶν εἰσοδημάτων τῶν τεσσάρων Μονῶν, ἅτινα νέμεται μὲν ὁ Μελέτιος διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ συντήρησιν τῆς σχολῆς κατὰσπαταλᾷ δὲ ἀσιδῶς εἰς διασκεδάσεις καὶ ἄλλας ἀσέμνους πράξεις ὁ διάκων αὐτοῦ Γρηγόριος.

ζόν πρὸς στήριξιν τῆς γεφυρώσεως. Ἡ ἀξιολογία τῆς ὑπηρεσίας τοῦ υπουργείου δὲν ἔχει τὴν γὰρ ἐκείνη ἐνδεότητα πρὸς τὴν ἐξασφαλίστην τῆς γραμμῆς. Ἡ ἐταιρεία ὅμως ἔχει ἀντίθετον γνώμην διὰ τοῦ διαβεβαιῶσαι ὅτι διὰ τὴν ἐκτελεσθέντων ἐργῶν ἡ ἐκμεταλλεύσις τῆς γραμμῆς θὰ ἐξασφαλισθῇ. Ἐὰν τὰ γενόμενα ἔργα δὲν ἀποδειχθῶσι ἐπὶ κτῆ, ἡ Κυβέρνησις ἡ ὁποία παρακολουθεῖ τὸν ποταμὸν τοῦ ζήτημα, θὰ διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν ἑλλομένων ἔργων.

Οἱ κ. κ. *Katoiasas, Χατζίσκος* καὶ *Φίλος* εἰπόντων ὡς χορηγηθῇ παράταξις τῆς προβλεπόμενης πληρωμῆς τὸν φόρον ἀποτριμμάτων κατὰ εἰς τὰς συμφορὰς τῶν, οἱ ὅποιοι δυσπραγεῖς ἐκ τὸν δυσμενῶς καιρικῶν περιστάσεων.

— Τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ νομοσχεδιοῦ περὶ τῆς ποινῆς ἀφῆρτον τοῦ ἐκτελεστοῦ δαμολογοῦ λαμβάνει κατὰ πρὸς κ. *Γ. Χρ. Ζωγράφου*, βουλευτὴς Κερκυρῆς καὶ διὰ μακροῦν ὁμιλεῖ περὶ τὸν ἐν γένει οἰκονομολογικῆς πολιτικῆς καὶ τῆς προστατευτικῆς συστάσεως.

Εἰς τὴν εἰσέρχεται ὁ κ. *Γ. Χρ. Ζωγράφου* τὴν ἐξέτασιν τοῦ σκοποῦ τὸν ὅτι ἐπὶ ἐπιδιόξει τοῦ δαμολογοῦν ἡμῶν, λέγει δὲ ὅτι βάσις δαμολογοῦν ἡμῶν εἶναι ἡ ἐπιδιόξις τοῦ κακοῦ οὗτος πολιτικῶν σκοποῦ ὅστις ὅμως δὲν δύναται οὐδὲ ἀμέσως, οὐδὲ ἐμμέσως να καλυφθῇ κοινωνικὴν δαπάνην. Ἐξετάζει λεπτομερῶς τὸ ζήτημα διὰ ἀνευρεθιστικῆς χάρις διὰ τὴν δεξιὴν εἰς τὴν ἀποτελεσμα κατὰ τὴν ἑκτέλεσιν τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ ἀποδεικνύει,

προτεινέαν δὲ τὴν ἐξαγορὰν τῶν ἐργαστασίων
τούτων· διότι, λέγει, οὐδὲ δικαιοσύνη, οὐδὲ σ
φρόν ἔχει τὸ κράτος να ἐπιτηρήσῃ ἐπὶ τὸν ἰδ
τῶν τὰς συνετείας τῶν οἰκονομολογικῶν κύ
σφαιλίστων, τοιαύτη ἀπότομος ἀλλαγὴ τῶ
τῆς ἡθέλει ἀπομακρύνει ἐκ τῆς χώρας ταύ
καὶ κεφάλαια καὶ ἐργασίαν ὥς ἐκ μεμολυσμέ
χώρας.

Τηλεγράφημα ἐκ Παρισίων ἀνήγγελεν ὅ
πληρῶν Γεορ. Μουρούξιν, τῶς ἑλλας ὡ
ἐλλήνων στρατῷ, ἀπόντος τοῦ ἄλλοτε ἡ
μόνος τῆς Βλαχίας, ἐπληρώθη διὰ πιστολίου
Παρισίους, ἔθλη ἐσχάτως διέμεναν. Ἡ ἀ
μῆτις τοῦ καὶ τοῦ ἄλλου ἀδελφῆς γαμβροῦ τοῦ ἀ
χώρησαν χθές. Ἰποστέθεται ὅτι ἡτοκόνθη
διότι ἐσχάτως, ἐνεκεν τῆς πολλῆς πόσεως
τῶν, παρεπεντοῖτο ἵττε παχεῖα κατὰ τὸ ἡπικ
βίος τοῦ ἐν Ἑλλάδι ὑπῆρχε πολυτάκτονος
πλήρης ἐπεισοδίων, ἔτινα ὡς βάζει εἶχον τὴν
θη. Ἦτο ὅμως ἀτόμωτος καὶ πλήρης εὐνῆ
κισθημάτων. Ἐπολέμησε καὶ ἐν Κρήτῃ. Ἀνα
κασθεὶς νὰ ἀπομακρυνθῇ τοῦ Ἑλληνικοῦ στ
τοῦ κατετάχθη ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὴν λεγεῶνα κα
ἔπειτα ἐν ταύτῃ διεκρίθη διὰ τὴν ἀτόμω
τον ἐν πολέμῳ ἀνδρῆσαι· δι' οὗ καὶ ἐτιμῆθη
τοῦ παραστῆσαι τῆς λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Κα
τὸν Ρωσσοῖπωνικὸν πόλεμον κατετάχθη
ταγματάρχης εἰς τὸν Ρωσσικὸν στρατὸν κα
μετέβη εἰς Μαντζουρίαν. Ποῦ ὅμως καὶ ἤλθεν
Λευκάδα καὶ Κέρκυρα οὐχὶ ἄλλοι καὶ εἰς Ἀ
νὰ. Κατὰ τὴν τελευταίαν διαμονὴν τοῦ
[3] ἐξῆλθον τὸ πρῶτον μέρος ἐκ τῆς ἑλίας

ἔλαβε γάρην τὸ ἐξῆς ἀπείναι ἀνεκδοτόν, ὅποιον διηγούνται ἀξιόπιστοι μάρτυρες. Ἐν ζυθοπωλείᾳ τούτῃ εὗρεθ' ἀκαθάρτους καὶ τραπέζης εἰς τὴν οὖσαν ἐκάθηντο τέσσαρ' βούλγαροι, ἀξιωματικοὶ μὲ πολιτικὴν ἐνδομύσαν. Ὁ Μουρούζης μόνον τὴν ἐθνικότητά τ' αὐτοῦ πλησιάζει καὶ τοῖς λέγει μὲ ὕψος ἐπιτιμητικόν:

— Εἴθε Βούλγαροι;
— Μάλιστα.
— Νὰ καταιβάσετε ἀμέσως τὰ μoustάκια σας!

Οἱ Βούλγαροι τὸν παρατηροῦν ἐκπληκτοὶ. Μουρούζης ἐξάπτεται ἐπὶ μάλλον.

— Ἦ κατεβάζετε ἀμέσως τὰ μoustάκια σας τοῖς λέγει, ἔτοιμος νὰ ἐξαγάγῃ ρεμβύλλερ, σὰς τινάζῃ ἀμέσως τὰ μυαλά!

Οἱ τέσσαρες Βούλγαροι, ἰδόντες ὅτι ἡ ἀνα

Ἰταλίας ἐνέπνευσεν εἰς τὴν Δημοτικὴν Κερκυρὰς τὴν ἐμπνευσιν ναυ προσκαλὸν τὸν Κερκυραῖον μουσουργὸν ὅπως διεύρυσται τὸ μελοδραματικὸς του εἰς τὴν δημοτικὴν θεάτρων. Ὁ κ. Σκαμάρης τὴν πρότασιν ταύτην καὶ μετ' ὀλίγου φθάσει εἰς Κερκυρὰν. Ἀλλ' ἡ ἔλθεσις μακάρι εἰς τὴν Ἑλλάδα παρέχει τὴν ἐποπτικὴν αὐτοῦ πρὸς τὴν αὐτὴν καὶ εἰς Ἀθήνας, ὅπου τὴν 10 Μαρτίου ἄριστος ἰταλικὸς θίασος. Ὡς μανθόνουμι μακάρις κ. Μερκουρίος εἶνε διατεθειμένος βύθην τοιαύτην προσκαλὸν πρὸς τὸν κ. Σκαμάρη μᾶλλον, ὅσον κατὰ τὸν προσεχόμενον κατέρχεται εἰς Ἀθήνας ὁ βασιλεὺς Ἰταλίας, ὁ δῆμος δ' Ἀθηναίων θά ᾄδῃ τοῦ ἔργου Ἑλλήνων μουσουργῶν καὶ πανηγυρικὴν παράστασιν πρὸς τιμὴν καὶ τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου, διευθύνου ἐκτέλῃσιν τοῦ ἔργου του αὐτοῦ τοῦ ἑξῆς.

— Ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπὸ τῆς πραγματικῆς Κλημεντίας, παρῆγεν τὴν Βιέννην πρεσβευτήν, ὅπως συλλυπηθῇ εὐδοκίμῳ ἡγεμόνι τῆς Βουλγαρίας νάνδον. — Ἐπίσης, ὁ ἐν Ρώμῃ ἐπίσκοπος τῆς Ἑλλάδος ἐνετάλη, ὅπως διαβιβᾷ τὴν ἰταλικὴν Κυβέρνησιν τὰ συλλυπητήρια ληνικήν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Καρδούτι. — Ὁ ἐκ Πύργου ταχυγράφος κ. Σπεργίον, ὁ ὅποιος ταχέως ἐπὶ τὸν Πολεμικὸν Ναυτικὸν κατεῖ εἰς τὸν μυοδρόμωνα «Ἀχελῷον», κτήσας ἐκρούθ ἐπὶ τὸν ἐν τῷ λιμένι ἐλλημενισμῶν καὶ ἐτοίμου πρὸς τὸ βουλγαρικὸν ἀτμοπλοῖον «Βουλγαρία» ὁποῖον προηγουμένως εἶχεν ἐπιδοῦσαι τέσσα του, τὴν θείαν του καὶ ἄλλας τὸν γυναικίνας, ἔξ ἐν ὧν τὸν ἀριθμὸν ἀντελήφθη εἰς συμπαιγνίαν τοῦ Στάσκαχίδης ἀνιμάτῃ, ὅστις ἔσπευσε καὶ εἰς τὸν λιμεναρχὴν κ. Μεσπέρτην. Ὁ λιμεναρχὴς ἀνῆλθε πᾶντα καὶ ἐπὶ τοῦ κοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ἐξήγησεν ἀπὸ τὸν γον τὴν παράδοσιν τοῦ λιποτάκτου ναυτομαρτυροῦ τοῦ ἐνταῦθα Βουλγαρικοῦ οἰοῦ κατελθὼν εἰς Πειραιᾶ ἀνῆλθεν βουλγαρικὸν ἀτμοπλοῖον, καλεσάς διὰ Μεσπέρτην εἰδηλοῦσεν αὐτῷ ὅτι κακὸς τὴν παράδοσιν Βουλγαρῶν ὑπὸ καὶ εἰς τὸ βουλγαρικὸν ἑδάραρον, καθόσον πάργει σχετικὴ σύμβασις μετὰ τὸν Ἑλλήνων Βουλγαρίας. — Κατὰ πληροφορίαν ἐκ τῆς στασιᾶς Γιάκρο πόλι τοῦ ὑπογραφεῖν τῶν κῶν, μετὰ ταχύτητος προχωροῦν αἱ διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν νεῶν ἀντιπορῶν. Τοῦ πεμπτοῦ τοῦ κυρίου σκάφος εἶνε ὁποῖον, δὲν θ' ἀπαιτήσῃ δὲ πολλὴν γρηγορήσει συμπελήρωσις του. Οὗτω πιστεύεται εἰς διακοπὴν πολλῶν συντομοῦν τοῦ συμβολαίου καθωροσθέντος τὸ ἀντικείμεν αὐτοῦ θά εἶνε ἐντελὲς ἔτοιμον.

Ἡμερομηνία ἐκ τῶν λίαν δικαίων συνδεδεμένων διὰ δημοσιότητος φίλικας μετὰ Μ. Βεζύριον Φερρὸ — Πασσὰ ἤκουσε πρὸς Α. Ε. ἐκ τῆς ἐξ ἀπάντησιν τῶν πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν ἐξ ἑσπέρων ἀνταρτικῆς σπῆς Πύλης κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐπὶ τὰς ἀπὸ καμῶν ἐλτεν ὁ Φερρὸ τὸν καὶ ἡμεῖς πολλαχούθιν καὶ ὑπερ τὸν ἑλ καὶ ὑπερ τῶν Βουλγαρῶν. Μόνον ὁ Ἑλλήνων δὲν μετὰ φιλικῆς συμπαθείας μέχρη σήμερον. Ἐπεὶ καὶ ἡ Τουρκικὴ ἰστορία τὰ ἰδιὰ καὶ συμφοροῦντα καὶ τὸν νους τῆς, τῶν ὁποῦν δὲν δύναται νὰ προσχάσῃ τὸν Ἑλλήνων. Ἀς ἀποκρίσῃ Ἑλλήνων, (οἱ ἐλευθεροὶ) τὴν θέαν καὶ τὴν ῥοήν τὴν ὁποῖαν διέχουσιν σήμερον καὶ μόνον καὶ οἱ Βουλγαροὶ καὶ τότε ἡ θὰ εἶχε πάντα λόγον νὰ πορευθῇ τῶν ἐν Ἀθῆναις.

Ἐφ' ὅσον ὅμως αὐτοὶ οὐδὲν ὁδεύουσιν τὸν δυνάμεν νὰ πείσῃ καὶ ἡμεῖς Εὐρώπῃν ὅτι ταχέως θὰ ἀποτακτοῦνται

παρρη-
 οντες και
 την Εύ-
 συμβιβάζ-
 ων γειτ-
 συμείωσις
 ελους φι-
 αληθής ἐ-
 Α
 τής αΓερ.
 πρεῖ ὅτι ἡ
 νη ν' ἀο-
 κσεως τῶν
 κτηροδρό-
 Αυστρίας.
 ὁπως. Ἡ
 ραττηγικὴν
 υτου, ἥτις
 ἐκτενεῖς
 ὕψους τοῦ
 ραχίσκου
 ἡ ἡγεμο-
 ν ἀρεωρα
 ἔξαρχίας.
 ρίας ὅπως
 κικῆς Ku-
 Εξαρχίας,
 ισμικτικῆς
 ἐκΣόφικας
 ρίσις τῆς
 γεγονότων.
 κατὰ τῆς
 Ηγεμόνος,
 φοιτητῶν
 τικὸν συλ-
 λεκτώφ.
 ΤΑ
 ἐνταῦθα
 (Τσάιτ)
 καταφυγόν-
 τρσφυγες
 ἰὰ υποθά-
 Ἀγγλίας
 τὴν ὑπο-
 ρξεν τῆς
 ἀναφορᾶ
 πίσης τὸν
 ἐν διημαρ-
 ὦρου Φε-
 καλύπτως
 τῇ δια-
 ον καταγ-
 παραβλά-
 συμπε-
 τὰ πνεύ-
 νιας διαι-
 ὀρηχόμενας
 φρονεῖ ὅτι
 Βεζύρου
 τσθαράς
 λίσσῃσι τὸ
 Ρουμά-
 σθῶ ἀργά-
 ρς Θεσσα-
 ἔγα γεῖμα
 μερικ, τὸν
 χρόν πρᾶ-
 γιχὸν Πιο-
 ματικινὸς
 γιτῆς τῆς

Θεσσαλονίκης. Εἰς τὸ γεῦμα παρεκάθησαν 35 ἐν ὄλῳ ἅπαντες Σλαῦοι. Ἡ παρουσία τῶν Ρώσων ὑπαλλήλων κατεκρίθη γενικῶς ὑπὸ τῶν ξένων, διότι κρατεῖ γενικὴ πεποίθησις ὅτι ὁ Χατζημισέφ τυγχάνει σπουδαίου μέλους τοῦ βουλγαρικοῦ κοιμιτάτου.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ὁ ἰατρός κ. Γ. Πλούμης, ὁ ὑπηρετήσας τόσον εὐδοκίμως εἰς διάφορα Νοσοκομεία, τῇ Ὑψηλῇ καὶ εὐμενείᾳ ἐγκρίσει τῆς Α. Β. Υ. τῆς προκηπίσεως Ἀλίκης διωρίσθη ἰατρός διευθύνων τῶν Σταθμῶν τῶν πρώτων Βοηθειῶν Ἀθηνῶν καὶ Φαλήρου, τῶν ἰδρυθέντων ὑπὸ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Μεγάλης Δουκίσσης Μαρίας καὶ διατελούντων ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν καὶ προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τῆς προκηπίσεως Ἀλίκης.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἰωαννίνων ὁ κ. Παῦλος Πουτέσης τελειόφοιτος τῆς Ἰατρικῆς.

— Ἀνεχώρησε διὰ Δοβρὰν ὁ κ. Γούλας Μαλλίος.

— Ἀφίκοντο ἐκ Σμύρνης οἱ κ. κ. Σταυρος Καπριτόπουλος, Θεοχάρης Φωτιάδης καὶ ἐκ Ξάνθης ὁ κ. Γεωργ. Ἰωακείμ καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Ζωνδύλαν Ζαγορίου.

— Ἀπεβίωσεν ἐν Σμύρνῃ ὁ ἐκ Βίτσης Σπυρίδων Τσακαλίδης, ἀδελφὸς τοῦ γνωστοῦ ξενοδόχου κ. Θεοδώρου Τσακαλίδου, ὃν καὶ συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως.

— Ἀφίκετο ἐκ Κονίτσης ὁ κ. Βασιλ. Μαρτσέκης καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Χαρτοῦμ.

— Ἀφίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἐξ Ἀργυροκάστρου φαρμακοποιὸς κ. Χ. Λήτρος καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον.

— Ἀφίκετο ἐκ Συρράκου ὁ κ. Σωτήριος Κορτζᾶς.

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταὶ νὰ ἐμβάξωσι τὰς συνδρομὰς τῶν μόνων καὶ ἀνεῦ ἄλλης παρακλήσεως πρὸς ἡμᾶς διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς· οἱ δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ νὰ ἐμβάξωσι ταύτας πρὸς τὸν κ. Δ. Μπήλαν, οἱ ἐν Καίρῳ πρὸς τὸν κ. Μ. Κατζάνην, οἱ ἐν Σεβρίᾳ πρὸς τὸν ἐν Βελιγραδίου κ. Ἰω. Χαρισιάδην. Οἱ ἐν Καβάλλᾳ πρὸς τὸν κ. Γεώργ. Μαργαρίτην, οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμᾶς διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ὡς καὶ οἱ ἐν Σμύρνῃ.

Ἀπαντες δὲ οἱ συνδρομηταὶ οἱ καθυστεροῦντες τὰς συνδρομὰς τῶν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς ποικίλας δυσκολίας ὑφ' ὧν περιβαλλόμεθα, παρακαλοῦνται νὰ ἐμβάξωσι τὰς συνδρομὰς τῶν. Διὰ τοὺς κωφεύοντας καὶ ἀδιαφοροῦντας θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἐπαναφέρωμεν τὸ σύστημα τῆς δημοσιεύσεως τῶν ὀνομάτων.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἥτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας, ἀποδοτέας εἰς ὁρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ αἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀφείας (cheque) τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὁμολογίου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι· καὶ, τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου, ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1) 2	τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 6 μηνῶν	2	1) 2	»	»	»	»	1	ἔτου
2	1) 2	»	»	»	»	»	»	»	2	ἔτων
3	»	»	»	»	»	»	»	»	4	»
4	»	»	»	»	»	»	»	»	5	»

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι.

ΕΥΓΛΩΤΤΙΑ ΑΡΙΘΜΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

»Μὴ μὲ ἐκλάβετε ὡς ἀπαισιόδοξον· ἐξεναντίας εἶμαι λίαν αἰσιόδοξος. . . . Πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ρουμανικῆς ἀναπτύξεως, ἔχομεν, ἤδη ἀπὸ μέγαν ἀριθμὸν σχολῶν, διδασκάλων, καθηγητῶν, ἱερέων κτλ.

»Ἀλλὰ στεροῦμεθα ρουμανικοῦ πληθυσμοῦ, κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως, ὅστις νὰ ἐμφωρῇται ὑπὸ ρουμανικῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων. Οἱ προσεχόμενοι σήμερον εἰς τὸν ρουμανισμὸν καὶ οὗς θεωροῦμεν ὡς ρουμανόφρονες, δὲν πράττουσι τοῦτο ἐκ πεποιθήσεως, ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκ συμφέροντος· ὅταν θὰ ἐκλείψῃ τοῦτο, θὰ φανῇ τὸ ἐπιπόλαιον τῶν αἰσθημάτων τῶν. . .

Ὁ δόκτωρ Ἰστριώτης ἔλεγεν ὅτι ἐλλείπει ἡμῖν τὸ ἱερὸν πῦρ τοῦτο πάντοτε ἔλειψεν ἐνταῦθα καὶ ἐν ὑπῆρχέ που, ἐσθέσθη ὀλοτελῶς. Ἡ ἐθνικὴ μας ὑπόθεσις εἶνε ζήτημα κερδοσκοπίας καὶ ψωμισμοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τώρα. Τὸ συμφέρον μόνον μᾶς ὁδεῖ εἰς τὴν συνέχισιν του.

»Μὴ καταδικάζετε τοὺς Ρουμάνους τῆς χερσονήσου. . . . Μὴ φαντάζεσθε πρὸς ταῦτοις ὅτι ἐπηρεάζονται ἢ ἐκφοβίζονται ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου, ἢ ἀπὸ τοὺς πράκτορας τοῦ Ἑλληνισμοῦ καθὰ ἐνομιζέτο ἄλλοτε· οὐχί, οὐδὲν ὑπάρχει ἐκ τούτων. Διότι τὰ αὐτὰ ἐλέγοντο ἄλλοτε καὶ διὰ τὸ βουλγαρικὸν στοιχεῖον καὶ ὅμως, καίτοι ὑποκείμενοι εἰς τὰς αὐτὰς ἐπιρροὰς οἱ Βούλγαροι ἐχειραφετήθησαν ἀπὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ προώδυσαν θαυμασίως.

»Ὁ γελοῖος ἡμῶν τρόπος τῆς ὁράσεως ὃν συνεχίζομεν ἄχρι τοῦδε, ἀποτελεῖ τὸν λόγον δι' ὃν, ἀντὶ ἐπιτυχίας ἐχθροῦς, μόνον καὶ δυσχερείας συγκομίζομεν. . . . Ἰδοὺ ὁ λόγος δι' ὃν αἱ σχολαὶ μας στεροῦνται μαθητῶν καὶ ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς οἰκουμένοις ἀποκλειστικῶς ὑπὸ Κουτσοβλάχων, ἐνῶ αἱ ἑλληνικαὶ σχολαὶ εἰσι πλήρεις μαθητῶν καίτοι οἱ μαθηταὶ παρ' ἡμῖν οὐδὲν ἀπολύτως πληρώνουσιν ἐνῶ ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς σχολαῖς ὑποβάλλονται εἰς καταβολὴν χρημάτων. Πράγμα πρωτόκουστον ἀληθῶς.

»Ὁ Ρουμάνος ἀποστέλλει τὰ τέκνα του εἰς τὴν ρουμανικὴν σχολὴν μόνον διὰ νὰ λάβῃ δῶρα, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὑποτροφίας βιβλία καὶ τὰ λοιπὰ, ἐνῶ παρὰ τῆς ἑλληνικῆς σχολῆς δὲν ἔχει καμμίαν ἀπαίτησιν, ἐν ἀνάγκῃ δὲ ἀνοίγει τὸ βιβλιότιόν του καὶ θνήσκων καταλιμπάνει διὰ κληροδοτημάτων τὴν περιουσίαν του πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων.

»Δὲν εἶνε ἄγνωστοι ξένοι οἱ καταπολεμήσαντες ἡμᾶς ἐξ ἀρχῆς ἀλλὰ οἱ Ρουμάνοι ὁμοθυμῶντες μεθ' ὧν ἤλθομεν εἰς ἀμέσους σχέσεις. Ὑφ' ὁποιοδήποτε τρόπον καὶ ἐν παρουσίᾳ μεθὰ πρὸς αὐτοὺς, οὐ μόνον μᾶς ἀπώθουν, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἀπέφευγον ὡς λοιμοβλήτους. Πολλὰκις, τινὲς ἐξ ἡμῶν ἐγίνοντο δεκτοὶ μετὰ περιποιήσεων ἐν βλαχικοῖς χωρίοις ἐφύσον ἡγενοῖτο ἡ

ἀποστολὴ μας. Ἀμα ὅμως ἐδηλοῦμεν τὴν ἰδιότητά μας ὡς διδασκάλων Ρουμάνων, μᾶς ἀπεδίωκον καὶ μᾶς ἀπηρνοῦντο. . .

»Μὴ ἐκπλήττεσθε ὅτι, παρὰ πάντα ταῦτα, αἱ σχολαὶ μας ἐπολλαπλασιάσθησαν. Τοῦτο προέκυψεν ὡς ἐκ τῆς αὐξήσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ· τοῦτου ἐξογκωθέντος, ἐπολλαπλασιάσθη τὸ προσωπικὸν τῶν σχολῶν, οὐχὶ διότι ἦτο ἀναγκαῖον, ἀλλὰ πρὸς ἐξάντλησιν τῶν ψηφισθεισῶν πιστώσεων. . .

Τῇ 25 δὲ Φεβρουαρίου τοῦ ἐπιόντος ἔτους 1902, τῇ προσκλήσει τοῦ ὑπουργείου, ὁ Α. Λεκαντάς ἀπέστειλε καὶ δευτέραν ἐκθεσιν, ἐν ᾗ συνιστᾷ τὴν καλλιέργειαν φιλικῶν σχέσεων μετὰ τῶν Ρωμουνίας καὶ Ἑλλάδος πρὸς καταπολέμησιν τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ, τῶν Βουλγάρων, ἐνεκα, λέγει τῶν ἑλληνικῶν αἰσθημάτων τῆς μεγάλης πλειονοψηφίας τῶν Κουτσοβλάχων καὶ τῆς πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἀφοσιώσεώς των, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων, ἐπάγει, ἀνεῦ τῆς συνκινεσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, οἱ Κουτσοβλάχοι οὐδέποτε θὰ θελήσωσι νὰ ἐκμάθωσι τὴν ρουμανικὴν ἢ θὰ προσέλθωσιν εἰς τὸν ρουμανισμόν· ἄμα δὲ ὁ Λεκαντάς συνιστᾷ «πίεσιν ἐπὶ τῶν ἐν Ρωμανίᾳ Κουτσοβλάχων» διότι ὁμολογεῖ «καὶ αὐτοὶ οἱ ἐν Ρωμανίᾳ ἐγκατεστημένοι προκηρύττουσιν ἐκινεῖν τὴν Ἑλλάδα».

Αἱ αὐθεντικαὶ αὗται πληροφορίες γινώσκουσιν ἡμῖν τὰ μέσα δι' ὧν περισυλλέγονται οἱ ἐλάχιστοι μαθηταὶ τῶν ρουμανικῶν σχολῶν, ἐπὶ τοῖς προόδοις τῶν ὁποίων τόσον ἐναθρύνεται ἡ ὀλιγαρχία «Roumanie». Ἡ αὕτη μέθοδος ἐφαρμόζεται καὶ ἐν μέσῃ βουλγαρισμῷ, ὁ ἀμφιβάλλων ἂν ἐπισκεφθῇ τὴν ἐν Πέτρα ρουμανικὴν σχολὴν καὶ θὰ ἀκούσῃ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν κοινῶς λαλουμένην ἀπὸ τῆς διευθυντρίας καὶ τῶν διδασκόντων καὶ διδασκουμένων μέχρι τοῦ θυρωροῦ· θ' ἀκούσῃ δ' ἐπὶ τούτοις, ἀπὸ στόματός των ὀλιγίστων μαθητῶν καὶ ὑποτρόφων, ἀκριβοῦς ἑλληνικῆς καταγωγῆς, ὅτι φοιτῶσιν εἰς αὐτὴν διότι εἰσι τέκνα πνευματικῶν οἰκογενειῶν ἢ ὀρφανὰ, (ὡς αἱ δύο θυγατέρες πτωχῆς χήρας ἐκ Μεσοχωρίου) εἰς ἃς δώρεον γρηγορεῖται ἡ ἐκπαίδευσις καὶ ἡ συντήρησις μετ' ἀφθόνων ὑποσχέσεων προστασίας ἐν τῷ μέλλοντι.

Αἱ πολύτιμοι αὗται ὁμολογίαι αὐτῶν τῶν ἐπιστήμων ἐν Μακεδονίᾳ ἀποστολῶν τοῦ ρουμανισμοῦ, ἀνατρέπουσιν ἄρδην, τὴν πλημυρίαν τῶν λοιδοριῶν, τῶν προπηλακιστῶν καὶ τῶν συκοφαντιῶν τῶν Ρουμάνων κατὰ τῆς πνευματικῆς αὐτῶν μητρὸς, τῆς Ἑκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Καθόσον, βλέποντες οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ τοὺς Κουτσοβλάχους μετὰ βδελυγμῆς ἀποκροῦντας τὸν ἐκρουμανισμὸν αὐτῶν καὶ προκηρύττοντας, πανηγυρικῶς, τὴν ἀδιάρρηκτον μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου συνένωσιν αὐτῶν, ἐκ λόγων κοινῆς καταγωγῆς, γλώσσης, ἰδεῶν, παραδόσεων, ἐλπίδων ἡθῶν καὶ ἐθίμων — ὡς ἐξάγεται ἐκ πληθὺς τοιούτων ἐγγράφων ἀπὸ κειμένων ἐν τοῖς ἀρχείοις τῶν Πατριαρχείων — ἔσχον τὴν πρωτότυπον ἐμπνευσιν νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἀρωγὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς ἐκρουμανισμὸν τῶν Κουτσοβλάχων.

Μὴ τυχόντες δέ, ὡς ἦτο φυσικώτατον νὰ μετατρέψωσι τοῦτο εἰς ὄργανον, ἀσυναίσθητον ἢ μὴ τῶν μεγαλομανῶν αὐτῶν ὀνείρων, ἀνέστρεψαν τοὺς ὄρους καὶ ἤρξαντο κατηγοροῦντες ἀπανταχοῦ τὴν Ἑκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως ὡς ὄργανον τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὡς ἐξασκοῦσαν φοβερὰ καὶ τυραννικὴν πίεσιν ἐπὶ τῶν Κουτσοβλάχων, οὗς διὰ τοῦ ἐκβιασμοῦ καὶ τοῦ τρόμου παρακώλυε ἀπὸ τῆς πραγματώσεως τοῦ ἐνθέρμου αὐτοῦ πόθου τοῦ νὰ εἰσαγάγωσιν ἐν τοῖς ναοῖς καὶ ταῖς σχολαῖς τὴν μητρικὴν αὐτῶν ρουμανικὴν γλῶσσαν.

Καὶ παρενοχλεῖται ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις καὶ τὰ εὐρωπαϊκὰ ἀνακτοβούλια, καὶ καταπατοῦνται αἱ στοιχειώδεις ἀρχαὶ τοῦ διεθνούς δικαίου καθὼς καὶ οἱ ἱεροὶ κανόνες, καὶ φενακίζεται ὁ πεπολιτισμένος κόσμος, καὶ παραπλανᾶται ἡ δημοσία γνώμη, καὶ ἐπιδιώκεται ἡ ἐξέγερσις ταύτης κατὰ τοῦ δυσφημομένου καὶ συκοφαντουμένου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Διὰ τίνα δὲ λόγον ὅλος αὐτός ὁ ἀλλοκαγμός; διότι τοῦτο δὲν ἐξαναγκάζει, ἀκονταὶ καὶ μὴ βουλομένους, τοὺς Κουτσοβλάχους ὅπως μεταλλάξιντες, δίκην χιτῶνος, ἐθνικὴν συνείδησιν, μεταβαπτισθῶσιν εἰς Ρουμάνους, καὶ ἀποσκορακίσαντες ἀπὸ τοῦ οἴκου τῆς σχολῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας, τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν πάντες λαλοῦσι καὶ γράφουσιν, ἀντικαταστήσωσιν αὐτὴν διὰ τῆς ὅλως ἀγνώστου αὐτοῖς ρουμανικῆς. Διότι τὸ ἀξιοπερίεργον ἐν ὅλῃ αὐτῇ τῇ ὑπόθεσιν εἶνε ὅτι οἱ Ρουμάνοι δὲν ἐννοοῦσι νὰ εἰσαγάγωσιν ἐν ταῖς σχολαῖς καὶ τοῖς ναοῖς τῶν Κουτσοβλάχων τὴν κουτσοβλαχικὴν διάλεκτον, ἀλλὰ τὴν ὅλως ξένην διὰ τούτους ρουμανικὴν γλῶσσαν. Ἀκούσωμεν τὴν ὁμολογίαν αὐτῶν τῶν Ρουμάνων διπλωματῶν.

Ὁ κ. Λαχωδάς, (ἐκ τοῦ παρισίου «Χρόνου» κ. G. Xilliers κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1905), ὁμολογεῖ ὅτι, μετὰ τῆς ρουμανικῆς καὶ τῆς κουτσοβλαχικῆς, ὑπάρχει οἷα διαφορὰ μετὰ τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς προβηγκιακῆς διαλέκτου (provençal).

Ὁ κ. Brun, ἐν τῷ προπαρασκευαστικῷ ἔργῳ του «Γέρων τοῦ Πινδου» δηλοῖ ὅτι οἱ Κουτσοβλάχοι φοιτῶντες ἐν ταῖς ρουμανικαῖς σχολαῖς εὐρίσκονται ἐν ᾧ θεσεὶ οἱ Βρεττανοὶ τῆς Γαλλίας (Brettons) ἐν ταῖς γαλλικαῖς σχολαῖς.

Ἡ πραγματικὴ διαφορὰ εἶνε πολλῶ μείζων, εἶνε δὲ πασιγνωστὸν γεγονός ὅτι συνδιάλεξις μετὰ Κουτσοβλάχου καὶ Ρουμάνου εἶνε τι ὅλως ἀκατάβητον.

Ἐπιζητεῖται, λοιπόν, ἡ ἐξοδέσις ἀπὸ τῶν σχολῶν καὶ τῶν τῆς οἰκείας καὶ γνωστῆς πατρὸς Κουτσοβλάχοι ἑλληνικῆς γλώσσης, ἵνα τὴν θέσιν αὐτῆς καταλάβῃ ἡ ρουμανικὴ, ἡ πρὸς τὴν κουτσοβλαχικὴν σχέσιν, τῆς ὁποίας εἶνε ἀσυγκρίτως ὀλιγωτέρα ἀπὸ τὴν σχέσιν τῆς ἑλληνικῆς πρὸς κουτσοβλαχικὴν.

(Ἀκολουθεῖ)